

Lizzie Page

Az
elfelejtett
lányok

Mont Blanc
válogatás

London, 1943: Német bombák záporoznak a városra. Elaine Parker hadifoglyok leveleit gépeli, és tudja, hogy ez a munka sokkal fontosabb saját biztonságánál. Otthon Elaine élete nem ilyen egyszerű: ő az egyetlen kenyérkereső küszködő családjában, ezért nincs sok ideje a saját álmain és reményein gondolkodni. Aztán megismeri az ő Bobbyját, a sötét hajú és szenvedélyes Robert Capát, a veszélyes frontvonalakon dolgozó hadifotóst. Az élete megváltozik. Lehet, hogy Elaine kénytelen lesz választani családjá és Bobby iránt érzett egyre erősödő szenvedélye között? De megengedheti-e magának, hogy teljes szívéből szeressen valakit, ha minden pillanat az utolsó lehet?

Napjaink: Jen házassága romokban hever, az élete nem tart sehová sem. Boldogtalanságát eleinte még a melengető napfény és a madarak trillája sem tudja feledtetni, amikor visszatér a család vidéki birtokára. Aztán a fivére kérésére elkezdi nyomozni egy viharvert fénykép kapcsán, amely két kislányt ábrázol. Kik ezek a lányok, és mi köztük van Jenhez és a testvéréhez? Jen beleássa magát családjá történetébe, és meglepő tényekre bukkan, melyek egészen a II. világháborúig vezetnek. Lehet, hogy ez a fénykép a kulcs Jen számára, hogy befoltozza a múltjában tátongó repedéseket?

Lizzie Page

egy essexi tengerparti városban nőtt fel. A Warwicki Egyetemen politikát és nemzetközi tanulmányokat hallgatott. Később dadusként dolgozott Párizsban, és pár évig angoltanárként Tokióban. Visszatérve Angliába kreatív és életrajzi írásból szerzett diplomát a Goldsmiths Egyetemen. Lizzie imád fiktív világokba menekülni, főleg történelmi korokéba. Szeretne minél többet megtudni arról, hogyan éltek a nők a 20. században, így mindig hegyezi a fülét, ha korábban élt nők eredményeiről hall.

Tudjon meg többet a könyvről:

twitter.com/LizziePagewrite

www.facebook.com/MontBlancValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Ez a történet teljesen beszippantott és lenyűgözött. Számomra az tette az egyik legjobb történelmi regénnyé, amit valaha olvastam, hogy Elaine Parker és Robert Capa valóban létező személyek voltak. Capa írt egy könyvet is, és még mindig sok fénykép maradt fent arról az időszakról.”

B&N

„Egy szívszorító történet arról, hogy milyen volt 1943-ban átélni a háborút. Már régen olvastam ilyen jó történelmi regényt.”

Sean's Book Reviews

„Olyan fordulatos, hogy egyszerűen lehetetlen. Muszáj még egy fejezetet elolvasnom, mielőtt lekapcsolom a villanyt. Hiteles és szívbemarkoló mű. Egészen felkavaró. Legyen a közelben zsebkendő!”

Goodreads

„Egy lenyűgöző történet szerelemről és veszteségről, családról és barátságról. Ez a könyv az utolsó pillanatig fogva tart. Mindenképpen ajánlom.”

Stardust Book Reviews

„Egyszerűen imádom a tényeknek és a fikciónak ezt az izgalmas keveredését, és ahogy Lizzie Page életre kelti a múlt szereplőit. Nagy rajongója vagyok.”

Kirkus

Lizzie Page

Az
elfelejtett
lányok

— részlet —

PROLÓGUS

NORFOLK, 1950. MÁJUS

A lányok jobban viselkedtek, mint általában, ami megkönnyeb-
bülést jelentett. Mostanában azon vitatkoztak, hogy mi fekete és
mi fehér, és hogy sajtból van-e a hold. Elaine egy szemhunyasnyit
sem aludt tőlük. Nem bírt volna velük, ha belekezdenek az örü-
letbe. Ma nem.

Magát sem bírta összeszedni, nemhogy őket.

A lányok nevetgéltek reggeli közben. Barbara azt játszotta,
hogy a teasüteménye egy Tony nevű grizzlymedve, aki fél a lek-
vártól. Kuncogtak a fürdőszobában, amikor Shirley összefogkré-
mezte a Pán Péter-gallérját, aztán egész úton kacarásztak.

Elaine szigorúan meghagyta nekik, hogy „legyetek jók, külön-
ben...”, de ez sosem segített, amikor épp olyan hangulatban vol-
tak. Talán ma azért voltak a szokásosnál élénkebbek, mert tegnap
olyan sok időt töltöttek szabad levegőn. Elaine tudta, hogy nem
viszi ki őket eleget. Emlékezett rá, hogy az anyja gyakran mon-
dogatta, a gyerekeknek ugyanúgy szükségük van a friss levegőre,
mint a kiskutyáknak. Ő próbálkozott is, de az élet nagyon gyak-
ran keresztülhúzta a számításait.

De most nem. Vakációztak, és a lányok ugrándoztak, hosszú
lábuk és fehér zoknijuk kivillant egyszerű ruhájuk alól. Shirley
ragaszkodott hozzá, hogy befonják a hajukat; szerencsére Bar-
bara beleegyezett. Aztán egyszerű lófarokba fogta a haját, de
mivel jobban sikerült a szokásosnál, Elaine elfogadta. Tisztának,
üdének és szófogadónak látszottak. Valószínűleg nem fog sokáig
tartani. Sosem tartott, de egyelőre Elaine büszke volt rájuk.

A férfi már ott várta őket a megbeszélt helyen és időben. A fényképezőgépe a nyakában lógott, az inge nyaka nyitva, hétköznapi ruhát viselt. Mást, de ugyanolyat. Ugyanolyat, de mást.

Először a hajóról beszéltek. Egyszerűen belevágtak, mintha az elmúlt tíz év minden napján arról a nyavalyás hajóról beszéltek volna. Néhány napra megkapta, egy barátja barátjéé. Mindig, mindenhol voltak barátai. Ez volt az egyik védjegye. A népszerűség. Elaine emlékeztette magát, hogy egymás szöges ellentétei.

A hajót *Omaha Beach*nek hívták.

A lányok repeszték az örömtől, hogy felmehetnek rá, de Elaine odébb sétált a parton. Bár azt hitte, készen áll erre – hát nem heteken át tervezte? –, mégis úgy érezte, mintha sokkot kapott volna. Érzelmileg visszatért a Blitz utáni évekbe, amikor mindenki jelentéktelennek számított.

Semmi nem változott. Ez semmin nem változtatott.

A lányok odajöttek, és követelni kezdték, hogy úszhassanak egyet a csatornában. Barbara az iskolával eljárt a városi uszodába – meg is szerezte a 25-méteres jelvényt –, Shirley pedig jövőre megy majd. Nem volt olcsó multság, de megérte.

Elaine végiggondolta, mennyi macerával járna az úzás, és hazudott: azt mondta, nem szabad.

A férfi közbeszólt:

– De hát... – Amikor viszont Elaine-re pillantott, egyből visszakozott. – Soha nem tudhatjátok, mi rejlik odalent, lányok.

Elaine-nek pedig odasúgta:

– De a lábukat belelógathatják, ugye?

– Kééééérlek! – A lányok úgy rimázkodtak, mintha az életük múlt volna rajta. – Szabad, mami?

Elaine rendes körülmények között nemet mondott volna; ezt a lányok is tudták, és ő is tudta. De most nem mondhatta ezt, a férfi előtt nem, úgyhogy bólintott, a lányok pedig lekapták a cipőjüket, és lehámozták a zoknijukat, féltek, hogy meggondolja magát.

Addig pacsolták a vizet, amíg sárosak nem lettek, Barbara haja pedig összekócolódott, de Elaine nem szólt rájuk. Ezen a napon nem volt hajlandó felidegesíteni magát.

Sétáltak. A lányok a kezükben vitték a cipőjüket és zoknijukat, a talpukra homok tapadt. Elaine ellenállt a késztetésnek, hogy megjegyezze: „Én megmondtam.”

Amikor a lányok megálltak előttük, a férfi lefényképezte őket. Elaine nevetett. A férfi egyszerűen képtelen volt előlről lefényképezni őket, ahogy bárki más tenné.

– Elküldöm neked – mondta.

– Ne, küldd el Annie-nek! – válaszolta Elaine, és a férfi bólintott. Megértette.

Valahogy itt Norfolkban idegesnek tűnt, jobban, mint Londonban valaha. Talán akkor is így volt, csak akkoriban nem vette észre.

A férfi légies pitypangokat és élénk színű papsajtot mutatott nekik.

– Ki szereti a sajtot?

– A világon mindenki! – válaszolta Barbara, a férfi pedig felnevetett. Elaine elvörösödött. Shirley a fejét csóválta, és jóváhagyást várva pillantott fel.

– A sajt hizlal.

Még mindig élelmiszerjegyeken éltek, de a férfi csomagolt kenyeret, sajtot és csokoládét a lányoknak.

A lányok vitatkozni kezdtek a katicabogarakról és a hernyókról, és hogy melyik a jobb. A férfi azt javasolta, találjanak egyet-egyét, mire a lányok visítva elszaladtak.

– Maradjatok szem előtt! – utasította őket Elaine, de nem tudták, hogy mit láthat, vagy tényleg elhitték, hogy hátul is van szeme; ezt elég gyakran emlegette.

Elaine egyszerre félt és érzett megkönnyebbülést, hogy végre egyedül maradtak. Csak amikor a lányok már teljesen belevetették

magukat a rovargyűjtésbe, akkor engedte, hogy megfogja a kezét. Olyan volt, mint egy hazatérés. Vajon ő is ezt érezte?

Az a sötét szempár – annyi idő után – végre újra rajta pihent. Könnyek homályosították el a tekintetét. A férfi mindig könnyen sírt, ellentétben vele.

Vajon tudja, hogy Elaine mire gondol? Vajon Elaine tudja, ő mire gondol?

– Hiányzik Marty – mondta a férfi.

1. FEJEZET

LONDON, 1943. SZEPTEMBER

– Robert Capa a városban van.

A fejük fölött lógó „MARADJ HIGGADT, ÉS FOLYTASD!” poszter dacára Elaine általában békés kolléganői be voltak zsongva. Elvileg hadifogyók Ázsiából kicsempészett leveleit kellett volna gépelniük, de Annie letette a papírokat, és az asztalok között járkált, hogy mindenkihez biztosan eljusson az üzenet.

– Én azt hittem, El Alameinben van – mondta Felicity.

– Nem. Biztos, hogy itt van – felelte Annie.

– Komolyan? MOST?

– Igen, most. Vagyis most este.

– A George-ban lesz?

– Egyértelmű.

Elaine abbahagyta a gépelést, de az ujjai a billentyűk fölött lebegtek. Az E, H és N betűk gyorsan halványultak a gyakori használat miatt. Kislányként Elaine arról álmodozott, hogy zongorázni fog. Néha, amikor elragadta a munkája, azt képzelte, hogy az írógép billentyűi valójában zongorabillentyűk, a kopogásuk egy szimfónia, és a lányok körülötte a zenekar.

Még néhány billentyűt kedvetlenül leütött, miközben Annie tovább döngicsélt a szobában, aztán Elaine is feladta.

– Mi az a Robert Capa?

Mindenki nevetett.

– Mi az a Robert Capa? – ismételte Annie hitetlenkedve. Abbahagyta a járkálást, és visszatért a székéhez. Annie és Elaine asztala olyan közel állt egymáshoz, hogy Elaine anélkül vehetett

el ceruzákat Annie üveg hamutartójából, hogy a lány észrevette volna. Annie összedörzsölte a kezét, nagyon élvezte a barátnője naivítását. – Te barlangban élsz, Elaine? Robert Capa a legmegnyerőbb férfi egész Londonban.

A George a Wardour Street sarkán álló kocsmá volt. Ott találkoznak ötkor. Elaine tétovázott.

– Be kellene fejeznem ezt a levelet... – De nem a munkára koncentrált, és úgy tűnt, senki más sem.

A helyzet úgy állt, hogy hónapok óta *nem kellett semmit sem csinálniuk*. A Blitz alatt a hatalmas iroda egyfajta háborús főhadiszállás lett. A hivatalnoklányok azt a feladatot kapták, hogy jelöljék be a nagy térképeken, hová zuhantak a bombák, és néha csak akkor hagyták el a helyüket, amikor a komor és narancssárga nap már szégyenkezve a város fölé kúszott.

Este hattól érkeztek a hívások a város vészközpontjaiból, és a hivatalnoklányok nekiláttak feljegyezni azokat. Néha hallani lehetett a német repülőgépek zúgását és a robbanásokat. Néha elhangzott egy-egy olyan terület neve, ahol valakinek az ismerőse lakott, vagy az ember édesanyja, és csak drukkolni és reménykedni lehetett, hogy időben lejutottak az óvóhelyre.

Kilenc hónap telt el így, kilenc hosszú hónap ősztől 1941 nyaráig. Elaine néha úgy érezte, mintha végig visszatartotta volna a lélegzetét. Könnyörtelen időszak volt; Elaine soha nem mondta volna ki hangosan, de egyben izgalmas időszak is. Izgalmas és szörnyű. Elaine egyenesen a titkárnőképzőből került bele ebbe az örült új világba, amit el sem tudott volna képzelni, ha nem a részese.

A hivatalnoklányok napközben szundikáltak, menet közben ettek, és leginkább a tüzekről meg a halálos áldozatok számáról beszélgettek. Hamarosan borzasztóan nyilvánvalóvá vált, hogy hús halott *nem olyan rossz egyetlen éjszaka alatt*. Hazafelé menet – azokon a kora reggeleken – Elaine láthatta annak a pusztulásnak az eredményét, amit olyan szorgalmasan jegyzetelt: a frissen

hajléktalanná váltak döbbenetét; a tűzoltók bátorságát, akik még akkor is az égő fát szedegették; egy család rémült kutyájának fejlejtetetlen látványát.

Amióta a legsúlyosabb bombázások véget értek, a lányokat felköltöztették a harmadik emeletre, és kiengedték őket az iroda elé is a szabad levegőre. Igen, még mindig aggódni kellett a „cserebogarak” miatt – a cserebogár volt a legújabb iszonyat, a V-2-es bombázók beceneve. De a cserebogarak elől nem volt menekvés, nem érkezett figyelmeztetés, nem számított a logika, és pont mert olyan kiszámíthatatlan volt, bizarr módon nem hatott annyira a morálra. Másfajta fenyegetést jelentett a valódi Blitzhez képest. A hivatalnoklányok nyugodtan cigarettázhattak, amikor csak akartak. Szabadon sétálhattak fényes nappal, (szinte) incidensek nélkül alhattak éjjel a saját ágyukban, beszélgethettek a barátaikkal az utcán. Egyetlen gond volt csak: a munkahelyükön enyhe bizonytalanság uralkodott, hogy pontosan miért is vannak ott mindannyian.

Pontosabban: *nagy bizonytalanság.*

Elaine bizonytalansága is napról-napra nagyobb lett, mint egy liba karácsony közeledtével. Nagyon keményen dolgozott, hogy hivatalnok lehessen, egyszerűen nem küldhették el. Nem lett volna igazságos. A többi lány úgy került a kormányzathoz, hogy előtte filozófiát vagy angolt hallgattak Cambridge-ben vagy Oxfordban. Még Annie is egy nagyszerű állásból érkezett: a Selfridges egyik osztályát vezette. Tehetségesek és sikeresek voltak, vagy három nyelven beszéltek, és továbbléphettek innen bárhová. Bármerre folytatják, az előrelépés lesz a mostani helyzethez képest. Ezzel szemben Elaine úgy érezte, mintha a sárból mászott volna ki. És nem akart visszakerülni.

– Ugyan, *meg kell ismerned* Robert Capát!

Felicity, aki általában semmivel nem értett egyet, ami kijött Annie száján, és bronzérmeket nyert vitázásban, meglepő módon most nem ellenkezett.

– Jaj, Elaine, nem hiszem el, hogy még nem találkoztál vele!

Mielőtt Elaine válaszolhatott volna, Annie odakiáltott:

– Beteg volt, amikor Capa itt járt, emlékszel?

Felicity nem emlékezett. Miért kísérné figyelemmel bárki egészségi állapotát? Két hónappal a Blitz után történt, hogy Elaine-t ledöntötte a lábáról a vakbélgyulladás. Biztosan akkoriban történhetett.

– Imádni fogod őt, Elaine!

– Minden hölgy imádjja.

Felicity Annie-re kacsintott, aki rávágta:

– És a kevésbé hölgyek is.

– Elaine csak Justint látja – jegyezte meg Myra halkán. Elaine rámosolygott. Myra egy tündér volt (és folyékonyan beszélt angolul, franciául és mandarinul).

– Abban nincs semmi rossz, ha új barátokat szerez, nem igaz? – kérdezte Annie vidáman, Myra megszeppenten lesütötte a szemét.

– Ami azt illeti, Mr. Capa igencsak kellemes férfi – csatlakozott hozzájuk Mrs. Dill. Ez is elbátortalanította, mivel Mrs. Dill (irodavezető és kiváló fuvolista) ritkán szólt egy jó szót is bárkiről. A „kellemes” valóban nagy bók volt az ő folyton összeszorított szájából. Azonban a nagy izgalom és a nyomás, hogy találkoznia kellene vele, inkább eltántorította Elaine-t. Még kevésbé akarta megismerni a férfit. Nem csak makacsságból, bár talán az is közrejátszott. Robert Capával kapcsolatban mindent túlzónak érzett. A helyzet a *Mrs. Miniver* című filmre emlékeztette: a posztereit ott virítottak mindenütt, de amikor megnézte, a film nagy csalódást okozott. A másik pedig, hogy a múltban Annie többször bemutatta már Elaine-t olyanoknak, akikről biztosra vette, hogy imádnivalónak fogja őket tartani, de igen vitatott eredményeket ért el.

– Marty ott lesz? – kérdezte Felicity.

– Robert Capa elválaszthatatlan Martytól – jelentette ki Annie sokatmondóan. – Te is tudod, Fee.

– És ki az a Marty? – Elaine érdeklődése nagy nehezen újra felcsillant. Mindig nagy rajongója volt az esélytelenebbeknek, és az az érzése támadt, hogy Marty az.

– Marty Robert Capa legjobb barátja. A hű fegyverhordozója.

Robert Capa kap minden elismerést, de Martyt alig említik? Elaine ismerősnek érezte ezt a felállást.

– Úgy beszélsz róla, mint egy kiskutyáról.

– Marty olyan, mint egy kiskutya. Talán, mint egy agár.

– Egyébként Mr. Capa mivel *foglalkozik*?

Azon kívül, hogy józan nőket megbolondít?

– Te nem tudod?

– Nem!

Elaine mindig utálta, ha valakinek csak az számított, hogy ki mit csinál. Mit árul ez el az emberi szívről? De hivatalnoklányként töltött ideje alatt sokat tanult. A társadalom így tagolódott. A középosztály így állapíthatta meg a leggyorsabban, hogy ki *hozzánk hasonló*, és ki nem. Elaine mindenesetre kíváncsi lett. A legtöbb férfit mostanra besorozták.

Annie arcára megint kiült a hitetlenkedés.

– Hadifotós, Elaine... *az* a háborús fotós. Biztosan hallottál róla, nem?

– Őszintén, még soha – tiltakozott Elaine, bár egy borsószemnyi csengő megszólalt az agya hátsó részében.

– Nincs olyan konfliktus a világon, amiről ne tudósított volna. A spanyol polgárháború, Mandzsúria japán megszállása... Egy ideig a Fülöp-szigeteki dzsungelben élt.

– Most úgy beszélsz róla, mintha ő lenne Tarzan.

Tarzan nem okozott csalódást. Johnny Weissmuller Annie egyik szerelme volt. Nem a legnagyobb, azt a megtiszteltetést James Cagney-nek tartogatta, de beletartozott a legjobb ötbe.

– Fura, hogy ezt mondod. Egy kicsit tényleg hasonlít rá.

Elaine felnevetett, de Annie komolyan beszélt. Közben szájce-
ruzával kihúzta az ajkát.

– Eszedbe se jusson semmi, Elaine!

– Mi jutna?

– *Tudod te!*

Annie-nek semmit sem lehetett mondani, amikor ilyen volt, úgyszólván Elaine visszatért a leveleihez.

A kormányhivatal három háznyira állt a *Life* magazinnak otthont adó épülettől, mely egy nagyobb amerikai cég, a Life Corporation részét képezte. Mindkettő magas, keskeny, vöröstéglás épület volt. Az a fajta, ami előtt megáll az ember, és felkiált, hogy hűha!

A kormányhivatalnak impozáns, fekete, kétszárnyú ajtaja volt, ha azon belépett az ember, még át kellett jutnia a még impozánssabb Verán a recepción. Vera úgy tett, mint aki semmit sem hall, és volt egy múlt századból származó hallócsöve, ugyanakkor hátorozongatóan értett ahhoz, hogy meghalljon bármilyen ellentmondásos dolgot.

A kormányhivatalban minden titkos volt, semmi kérdés, semmi hazugság. A legjobb, ha az ember csendben beoson, körülnéz, mielőtt leveszi a kabátját, körülnéz, mielőtt kirázza az esernyőjét, de nem néz körül túl sokszor. Csak koncentrálni és koncentrálni kell! Különösen a hivatalnoklányokra volt igaz, hogy lássák őket, de ne hallják.

Ezzel ellentétben a Life Corporation Internationalnél mintha azt akarták volna, hogy az emberek tudják, hogy léteznek. Még egy sötétkéék hirdetőtábla is állt az utcán, az ég szerelmére! Az újságírók viseltes cipőjükben és szélesre nyitott esőköpenyben kettesével szedték a lépcsőfokokat. Néha sofőr vezette autók álltak meg az épület előtt, az ember pedig csak állt a járdán, és próbálta kitáplálni, ki lehet az a híres ember, aki a járműben utazik. Egy tény: a híres emberek sokkal kisebbek, mint amilyeneknek a magazinokban vagy a filmekben látszanak. Annie mindig azt mondogatta, hogy Ginger Rogers elférne a retiküljében, Eisenhower elnök pedig a zsebében. Ha a szükség úgy hozná.

Elaine persze megkérdezte tőle, mikor hozná ezt úgy a szükség.

Sosem lehet tudni, felelte Annie.

Egyszer Elaine és Annie összefutott két kimerült szerkesztővel, akik az utcán cigarettáztak. Miután elismerően füttyentettek egyet, és elhangzott a kötelező „Helló, hölgyek!”, fontoskodva folytatták:

– Akarnak hallani valami igazán izgalmasat? Churchill az imént ugrott be!

Churchill senkinek a zsebébe nem fért volna be.

Azt mondták Annie-nek és Elaine-nek, hogy menjenek be, nézzék meg, de sajnos Churchill már lóhalálában távozott a hátsó bejáraton át, mire felértek a hírszobába.

A Life Corp.-nál minden szem előtt volt, felkínálva az embernek, mint valami szép desszert egy pazar tálcán. *Biztosan ilyen Amerika*, gondolta Elaine vágyakozva. Szabadság. Nyitottság. Akvárium az előtérben. Meritokrácia. Olyan eszmecsere, ahol minden hangot szívesen vesznek, senkit sem utasítanak el azért, mert rossz az akcentusa, rossz a lakcíme vagy rossz az alakja.

A Life Corp.-nál forgóajtó volt. Az ember körbe-körbe járhatott, a végtelenségig is akár, mint egy hároméves. Senki sem állította meg.

Elaine és Annie megtette. (Tizenhatszor, ha tudni akarják. Csak azért álltak meg, mert Annie félt, hogy rosszul lesz.)

A George minden sarkában úgy lógtak a pókhálók, mint a papírfüzérek. Az ablakait bedeszktázták, és az egyik külső falra még a Mosley-korszakban azt festették: „Fasiszták, takarodjatok!”

A népszerűségének egyszerű oka volt. Ez volt az utolsó pub, ami még állt. A Soho legtöbb kocsmája bezárt: vagy besorozták a vendégeket, vagy a levegőbe röpiült a hely. A Blitz alatt a George legtöbb ablaka berobbant, de a szomszédos King's Arms szenvedte a legnagyobb károkat. Elaine emlékezett rá, hogy egy különösen heves éjszakai bombázás után Bessie, a George kocsmárosa vigasztalni próbálta Berthát, a King's Arms kocsmárosát. Mindketten a romok között ültek, és porceláncsészéből itták a teát.

Mint minden péntek este, a Life Corp.-tól és a kormányhivatalból is sokan eljöttek a George-ba, de annak a fickónak, aki miatt Annie és a lányok olyan nagy hűhót csaptak, nyoma sem volt.

Csalódottan néztek körül. Mind kicsinosították magukat, ki-merítve a sminkfejadagjukat.

– Szóval Tarzan felültetett? – suttogta Elaine. Annie arca megnyúlt, de nem volt hajlandó elhinni.

– Olyat nem tenne!

– Ahhoz túlságosan megnyerő – jegyezte meg Elaine szarkasztikusan.

De aztán megpillantották. Bessie-nek segített a hordókkal. Felhordta őket a pincéből; eléggé megizzadt már a fehér ingben, a barna repülő bőrdszekiben és a magas derekú nadrágban – a civilek mostanában mind ilyet hordtak.

Annie és a lányok tapsolni kezdtek, amikor meglátták, és odakiáltottak neki. A férfi lerakodta a hátáról a hordókat, majd lement, hogy felhozzon egy másikat. Aztán lehuppant a bársonykanapéra a neki hagyott helyre. Mindenkire rámosolygott, és megtörölte a homlokát egy rózsaszín és monogramos zsebkendővel. Elaine-nek mindig jó szeme volt a részletekhez.

– Vagy ezek a hordók lesznek egyre nehezebbek, vagy én egyre gyengébb.

Elaine meglepődött, amikor Annie nagy puszit nyomott a férfi arcára.

– Gyengébb? Te? Soha!

Annie általában a „bánj vele cudarul, így majd utánad bolondul” hozzáállás híve volt. Döbbenetes volt látni, hogy így kapitulál.

Robert Capa bőkezűen osztogatta a bókokat; az a ritka fajta volt, aki észrevett dolgokat. Ő, valóban megnyerő férfi volt, az gyorsan nyilvánvalóvá vált.

Végigmérte Myra cipősarkát.

– Azt hogy hívják? Törpetűsarok?

– Feltörő-sarok – válaszolta Myra szégyenlősen.

– Briliáns! – Capa úgy hahotázott, mintha még soha nem halott volna viccesebbet. A szégyenlős Myra, akivel soha senki nem viccelődött, elismerően mosolygott.

Capa érdeklődött Mrs. Dill mostohagyerekei után, akiket Walesbe evakuáltak.

– Nem értem őket... Mostanra olyan erős lett az akcentusuk – sopánkodott az asszony.

– *Dim rhaid i chi ddweud caws ond mae'n helpu* – mondta Capa.

– Ez meg mi? – Mindenki előrehajolt.

– Nem kell azt mondanod, hogy sajt, de segít. – Capa nevetett. – Csak ennyit tudok velsziül.

Érdeklődött Felicity húgáról.

– Még mindig hegedülni tanul?

– Ez a büntetésem.

– Jobb, mint a furulya, nem?

– Minden este úgy hangzik, mintha egy macskát fojtogatnának... Szerintem, ha a fritzek meghallanák, visszafordítanák a gépeiket.

Elaine nézte, ahogy a kollégái szórakoznak, és mintha valahonnan messziről figyelte volna őket. Úgy érezte, többet megtudott róluk abban a néhány percben, mint a hosszú évek alatt, amióta együtt dolgoznak. Semmit nem tudott Felicity húgának a hegedűjéről vagy Mrs. Dill mostohagyerekeinek az akcentusáról. Nem sejtette, hogy a remegő Myrának van humorérzéke. Talán többször kellett volna kérdeznie, de valahányszor megpróbálta, úgy érezte, mindenki úgy gondolja, csak kíváncsiskodik.

Robert Capának viszont úgy nyíltak meg az emberek, mint az osztriga.

Eltelt negyedóra, és Elaine azon kapta magát, hogy bármennyire próbálkozik, nem tudja nem kedvelni a férfit. Csak maga alatt vágta volna a fát ezzel. Capa tényleg rendkívül kedves volt, és Elaine nem érezte beképzeltnek.

Capának volt egy halvány akcentusa: de milyen? Osztrák, bolgár, olasz, amerikai, kanadai, francia? Lefegyverző volt a mosolya, ahogy Annie mondta. A barátnője most diadalmasan bökdöste Elaine-t.

– Csukd be a szád, jön az emeletes busz!

– Ne hülyéskedj!

– Mondtam, hogy egy tündér, nem? – kérdezte Annie jelentőségteljesen.

Mindig az övé kellett, hogy legyen az utolsó szó. Annie ilyen volt.

– Szép munka, Leon! Még mindig nem kopaszodsz, látom...

– dicsérte meg Robert Capa az öreg Leon Harpert, a postásukat.

– Foggal-körömmel ragaszkodom a hajamhoz. Nem úgy, mint ön, Mr. Capa.

– Ilyen arccal? – Capa szélesen mosolygott, egyszerre szerényen és ragyogó magabiztossággal. – Kinek kell haj!

– Azt hiszem, még nem ismerjük egymást – szólalt meg Elaine, amikor rá került a sor, hogy Capa rá figyeljen. Kinyújtotta kesztyűs kezét. Régimódi és angol gesztusnak érezte, miközben a férfi friss és egzotikus volt.

– Ha így lenne, arra biztosan emlékeznék. – Capa meleg keze a szükségesnél tovább tartotta az övét.

Elaine felnevetett. Capa szeme sötét volt, hosszú szempillákkal, és a tekintete lebilincselő, még a füstködben is. Elaine-nek kényszerítenie kellett magát, hogy félrenézzen.

Capa megjegyezte, hogy szép a kesztyűje.

– Csodás minőség!

Annyi mindent mondhatott volna! Elaine elpirult. Fontosnak tartotta, hogy drágának látsszon. Nem verte nagydobra, de a másik jó dolog abban, hogy hivatalnoklány volt – természetesen azon kívül, hogy kiveszik a részüket a háborús erőfeszítésekből –, hogy a munkához öltöztek. Még a Blitz idején is – amikor elvileg a ruha volt az utolsó, amire az ember gondolt – ügyelt a lát-szatra: Elaine Parker mindig megfelelően nézett ki. Számára ez

fontosabb volt, mint a többi lánynak; hiszen nekik ott voltak az egyéb dolgok.

– Jól áll.

Clive-től kapta. Robert Capának nem kellett tudnia, hogy a kesztyű belsejébe gondosan behímezték az előző tulajdonos nevét: „Mildred Cousins”.

És megérkezett Marty is, a húséges agár. Egy tálcányi, ginnel teli pohárral érkezett. Mindenkinek fel kellett hajtania egyet. Marty idősebb, szőkébb, sápadtabb, alacsonyabb volt... Nem, nem volt alacsonyabb, csak alacsonyabbnak látszott. A keskeny válla miatt tűnt annak, de igazából sokkal magasabb volt. 188 centi, sőt, talán 190. Csak a testfelépítése megtévesztő. Négyszögletes, drótkeretes szemüveget hordott. Törékenynek tűnt. Kevésbé energikusnak. Inkább Csita, mint Tarzan. Egy légynek sem ártana. Nem csoda, hogy ritkán említették.

Egyre többen gyűltek a kanapéjuk köré. A lányok – csinos lányok a Life Corp.-tól – mind odajöttek megnézni. Elaine-t bemutatták néhányuknak: *Helló, Faye és Merry*. Elaine-nek nem tetszett, ahogy Merry Robert Capát nézte. És mi a csudát használ pirosítónak? Elaine furcsán védelmezővé vált új barátjával kapcsolatban.

– Megyünk táncolni – jelentette ki Robert Capa. – Csatlakozol?

Egyenesen Elaine-re nézett, amikor ezt kérdezte. Elaine felpillantott a napbarnított, kissé csillogó, magas homlokra. Capa nem volt tipikusan vonzó – egyáltalán nem a zsanere – és mégis... A széles mosoly, a csillogás a szemében mind összedadott valamivé.

Nem kellene mennie. Teljesen kizárt.

– Gyerünk, Elaine, hiszen szeretsz bulizni! – bökte oldalba Annie.

Robert kiskutya szemében kérdések sorakoztak.

– Nélküled nem lesz buli – jelentette ki végül.

Sajnos Elaine öccse, Clive a pub előtt várt, amikor kiléptek. Elaine megpróbált elosonni, de Clive mellett sosem lehetett.

– Elaine, itt vagyok! ELAINE! – Elaine összenézett Annie-vel. Vagy százszor megmondta Clive-nak, hogy ne jöjjön ide, és ha mégis megteszi, semmiképpen ne szóljon hozzá.

A fiú a járdán ült, még mindig halszagú kezeslábasában. Dongalábát kinyújtotta az útra, és panaszosan kérlelte az embereket, hogy hozzanak ki neki egy pint sört. A legtöbben ügyet sem vetettek rá, de Clive gyakran mondogatta: *csak egy balek kell, aki megsajnál.* (Ezt a bölcsességet az apjától örökölte.)

– Te meg mit keresel itt? – Elaine próbált nem annyira vádlónak hangzani, ahogy érezte magát. Nem azért, mert Clive nem érdemelte meg – általában rosszban sántikált –, hanem mert senki sem szereti a káráló nőket. Mostanra mindenki kijött a pubból, és az utcán gyülekeztek, azon vitatkozva, hogy továbbmenjenek-e, vagy sem. Robert Capa kíváncsian figyelt. Több mint kíváncsian. Elaine nem tudta nem észrevenni, hogy érdeklí a férfit, bár ezt Felicity és Myra előtt letagadta volna. *Ezt teszed, ha nem akarsz arrogánsnak tűnni.*

Az emberek úgy beszéltek Elaine testéről, mintha egy tőle különálló dolog lenne; ahogy megcsodálnak egy aranyos kiscicát az utcán. „Telt idomú”, mondták, vagy „filmekben kellene szerepelnie”. A teste állítólag üzenetet küldött – igazi postaszolgálat –, de főleg tizenhat és hatvan közötti férfiak érezték kötelességüknek, hogy válaszoljanak. Ostobaság volt ez a felhajtás. Szórakoztató, ugyanakkor visszataszító. Néha viszont megvolt a maga haszna. Robert Capa le sem vette róla a szemét, és ez jó érzés volt. Elaine csípőre tett kézzel fordult vissza a munkatársaihoz.

– Menjetek! Egy perc és csatlakozom!

– Ne aggódj, Elaine-nek mindig sikerül utolérnie minket! – kiáltotta Annie.

Egy nap lehet, hogy majd nem leszek rá képes.

*

Clive csak tizennyolc éves volt, de annyira ravasz, mint egy nála kétszer idősebb gengszterfőnök, és úgy tűnt, ezt – bizarr módon – sok nő vonzónak találja. *Vagy sokra viszi, vagy börtönbe kerül,* mondogatta az anyjuk. A dongalába nem akadályozta semmiben, annyira ügyesen bánt a bottal, hogy kapusként játszott a Tooting focicsapatnál, amikor szorult helyzetbe kerültek, és a Charlton Athleticnek csak három hazai meccsét hagyta ki egész életében, de ahhoz már kevés volt, hogy behívják a csapatba. Most kihasználta, hogy nem volt férfi vetélytársa, és nem csak a sportban vagy a nőknél, hanem semmiben sem.

Míg a Blitz teljes gözzel zajlott, Clive-ot a lába nem akadályozta, hogy házakba törjön be, ékszeres dobozokban turkáljon, veteményeskerteket taposson le, aztán szorongó nőket „vigasztaljon” a metrón. Clive volt az, aki rádiót és gramofont szerzett a családjuknak a Blitz alatt, és még egy kerti padot is Mrs. Perrynak, amire kiülhetett a földszinten. A devonshire-i pub kertjéből hozta el, amit a rendőrség kitett hirdetésekben keresett.

– Hol van Justin? – Furcsamód Clive kedvelte a fiút, annak ellenére, hogy ő ügyet sem vetett rá.

Miért kell ilyen hangosnak lennie?

– Máshol – suttogta Elaine. – Mit akarsz?

– Van suskád?

– Később adok, otthon.

– Nekem *most* kell, Elaine!

Ha Elaine egy serpenyőt kért volna Clive-tól, egy órán belül négy állt volna a tűzhelyen. Kérd tőle a Holdat, és szerez neked egy létrát. Nagylelkű fiú volt. Clive tartotta őket a víz felszínén, miután az apjuk elment. Ha ő nincs, nem lettek volna a panagrammákat tartalmazó könyvek, sem a titkárnőképző. Kormányhivatali állás biztosan nem; Elaine-nek egyáltalán nem lett volna jövője. Tartozott az öccsének. Átnyújtott neki egy shillinget, de Clive olyan reménytelennek tűnt, hogy feltúrta a táskáját egy másodikért.

– Visszafizetem – mondta Clive.

Sosem tette.

Annie-nek igaza volt. Elaine sosem tudott ellenállni a partiknak, még hétköznap este sem. *Főleg* hétköznap este nem. Ráadásul valahogy túl könnyűnek tűnt az egész, túl filmszerűnek; belépett az ajtón, lement egy alagsori helyiségbe, és ott volt Robert Capa. Várt rá. Nők vették körül, hízelegtek és mosolyogtak rá, de a férfi csak őt látta. Elaine egyszer csak mellette találta magát, és táncolni kezdtek. Az egyetlen dolog, ami nem olyan volt, mint egy filmben: kiderült, hogy Robert Capa rettenetes táncos! Ki gondolta volna? Szinte már idétlen volt. Elaine azon kapta magát, hogy táncmozdulatokat tanít a férfinak. Rejtély volt, miért ment neki ilyen rosszul. Mintha nehezen hangolta volna össze a zenét a testével, mintha fogalma sem lett volna arról, hogy *ez* a lényeg.

– Rendben, tedd ide a kezed!

– Ide?

– Nem.

Elaine először azt gondolta, hogy a férfi ennyire nem lehet ügyetlen. Csak megjåttsza. Aztán rá kellett jönnie, hogy de, *tényleg* ennyire ügyetlen.

Elaine nem lett más ember, amikor táncolt, csak úgy érezte, addig aludt, és a tánc ébresztette fel. Hirtelen minden érzéke életre kelt, éber és éles lett. Átadta magát a zenének, a mozdulatoknak. Ha tudta volna, hogy a felnőttkor ilyen is lehet, biztos, hogy jobb gyerekkora lett volna. Akkor lett volna mit várnia, és ha valamit várt volna, az mindent megváltoztat. Amikor táncolt, Elaine úgy érezte, tele van energiával, mintha bedugták volna a konnektorba, vagy felkapcsolták volna. Áradt belőle a fény.

Egy olyan világban, amit sivárrá tettek a hirtelen halálesetek, a jegyrendszer, a rádió rossz hírei, a tánc tökéletes ellenszerek bizonyult.

– Amerikai vagy? – Nem ezt az első kérdést akarta feltenni Robert Capának, de kezdetnek megtette.

– Nem egészen. – A férfi visszamosolygott rá. Elaine nem tudta, ez mit jelent. – Jobban szeretnéd, ha az lennék?

Elaine vállat vont. *Semmi közöm ahhoz, hogy honnan jött.*

Capa folyamatosan őt nézte, mintha jól ismerték volna egymást; Elaine-nek folyton emlékeztetnie kellett magát, hogy csak most ismerkedtek meg. Magába szívta a férfi látványát. A szemöldöke túl sötét volt, az a klasszikus rosszfiús bogárszemöldök a gyerekmesékből. Az orra túl határozott; római? Valószínűleg egy császártól örökölte. A bőre barna volt, sárga, kreol, fehér, zöld.

Túl sok foga volt a szájához képest, de ni csak, ki beszél? Első pillantásra Elaine is kiváló fogakkal rendelkezett – sőt, Annie és Myra kijelentették, hogy irigylik, mennyire egyenesek –, pedig azok leginkább azokra a lakatlan whitechapel-i házakra hasonlítottak, melyekről folyton beszéltek a rádióban: talán úgy festett, hogy rendben vannak, de bármelyik pillanatban összedőlhetnek. Elaine próbálta észben tartani, hogy takarja a száját mosolygás közben, de gyakran megfélekedezett róla. Ez lenne az első dolog, amit helyrehozna, ha valaha pénzhez jutna. Sokat elárultak a hátréről; erre elég gyorsan rájött.

Kicsit táncoltak még Robert Capával. A férfi bocsánatot kért, hogy nem elég mozgékony, de nem volt gond, Elaine ki tudta tölteni a férfi hiányosságait. Pörgött-forgott, megsemmisítette ezt a buta, buta, véget nem érő háborút.

És a helyzet úgy állt, hogy jobban élvezte a táncot Capával és a két bal lábával, mint az összes jó táncossal, akivel valaha táncolt, együttvéve.

Elaine csak éjfél után vette észre, hogy a többiek eltűntek; még Annie is köddé vált valamikor. Ilyen későn már a metró sem járt, így Robert Capa felajánlotta, hogy hazakíséri. Elaine riadtan ébredt rá, hogy még mindig a munkaruháját viseli. Általában az ilyen vad táncolást péntek és szombat éjszakára tartogatta, nem csütörtökökre.

– Hol van Marty? – kérdezte, bár nem igazán érdekelte. – Úgy hallottam, hogy ti ketten elválaszthatatlanok vagytok.

– Marty tudja, mikor van rá szükség, és mikor nincs.

– És most nincs?

Capa mosolyogva felvonta bogárszemöldökét.

Robert Capa jól boldogult a sötétben. Elaine még azt is megengedte, hogy megfogja a kezét, bár ezt általában nem szerette. Le és végig, föl és le; csak kétszer rúgott bele a lábujjával a járdába, és Capa is csak néhányszor súrolta őt. Mindannyiszor bocsánatot kért. Elaine azt mondta, olyan, mint egy macska. Erre Capa azt felelte, hogy ha kilenc élete lenne, abból már tízet elhasznált volna. Megkérdezte, hogy szereti-e a macskákat, és Elaine mesélt neki Bettie Page-ről, a hihetetlenül hosszú bajszú cirmosról. Capa azt mondta, egy nap szívesen megismerné.

Elaine habozott. Vajon meginvitálni a férfit, hogy találkozzon a macskájával olyan határ, amit bölcs dolog átlépni?

Találkoztak néhány ideges rendőrtiszttel, akik arra kérték őket, hogy vigyázzanak magukra. Sípszó hasított az éjszakába, de nem történt semmi. Néha egy-egy fényező nélküli autó berregett végig az utcán. Egy férfi rozoga biciklijén elbillegett mellettük.

Robert Capa elárulta, hogy a pubban az volt az első benyomása, hogy Elaine vörös hajú.

Vörös?

– Legalább nem vagyok kopasz, mint te – vágott vissza Elaine.

– ...egyébként meg ez nem igaz!

A férfi hangosan nevetett.

– A hajad kicsit tényleg pink.

– Nem, nem az. – Elaine zavartan végigsimított szőke, gondosan behullámosított haján, amire nagyon büszke volt... *Vagy mégis?* – Színvak vagy?

– Kicsit – felelte Capa váratlanul. A sötét most jól jött; így nem láthatta, hogy Elaine mennyire elpirul.

De úgy tűnt, Capát nem zavarja a dolog.

– Zöld és piros. A légierőhöz nem vennének fel.

– Akartad volna?

– Repülőgépeket vezetni? – Megint nevetett. – Ki nem?

Elaine nem akart a légierről beszélni, mert – nem lehetett megkerülni – Justinra emlékeztette, aki mindenét az országnak adta. Talán most is azt tette. A viselkedését nem lehetett máshogy értelmezni, macskanézés ide vagy oda. Táncolt egy klubban, és egy másik férfival sétált hazafelé. Ez hűtlenség. Még a legjobb szándék mellett is (és Elaine nem volt benne biztos, hogy az ő szándékai azok) rosszul festett a dolog. Justin az előző év júliusa óta udvarolt Elaine-nek. Nem jegyezték el egymást, de a fiú folyamatosan úgy lebegtette a gyűrű lehetőségét, mintha Elaine lenne a kutya, nála pedig ott lenne az összes jutalomfalat.

Bármennyire is hűtlenségnek számított, Elaine nem tudta megállni, hogy ne képzelje el a mellette lévő férfit repülő egyenruhában, minden lány kedvenc uniformisában (bár Annie a tengerész-egyenruhára váltott). Capa izmos volt, és erős, téglalap Elaine nyolcas-alakja mellett; jól illeszkedne hozzá. Elaine meg rázta magát.

Hogy mennyire nincs önuralmam!

Próbált koncentrálni.

– Szóval... az, hogy színvak vagy, nincs hatással a fényképekre, amiket készítesz?

Capa vállat vont.

– Nincs, miért?

Elaine-nek sejtelve sem volt, valóban miért lenne. Furcsa készítés szurkálta, hogy piszkálja a férfit. Justinnal más volt, az ő bőre olyan papírvékony volt, hogy Elaine-nek naponta bocsánatot kellett kérnie, amiért felbosszantotta. A fiú szerette az eltávját az anyjánál tölteni. Szerette az otthoni kényelmet.

Elaine-nek eszébe jutott néhány beszélgetés, amiket az irodában és a George-ban hallott Robert Capával kapcsolatban.

– Igaz, hogy félsz a tengertől?

Capa újra felnevetett. *Túl sokat nevet*, döntötte el Elaine. Tesék, tudta, hogy végül talál valamit, ami nem stimmel vele!

– Mindenkinék félnie kellene a tengertől. Meg kell adni neki a tiszteletet.

Ez a válasz viszont tetszett Elaine-nek. Muszáj kedvelnie őt, igaz? Ebben alapvetően semmi rossz nincs. Capa folytatta:

– Sajnos nem én vagyok a világ legjobb úszója. Így tartom kint a fejemet. – Egy idős hölgyet utánozott. – Szárazon tartom a hajamat.

– Miféle hajadat?

– Nagyon vicces! – Capa Elaine-be karolt, és sűgött valamit; Elaine nem tudta biztosan mit, de talán az lehetett, hogy: – Csoda szép vagy.

Elérték a Balham állomást. Elaine hirtelen nem akarta, hogy Robert Capa megtudja, Clive-val a metró kijáratával pont szemben, két szinttel a WHSmith könyvesbolt felett laknak. Úgy érezte, már így is eleget árult el. Próbált Justinra koncentrálni. Az udvarlójára. A pilótájára. Anglia hősére.

– Itt jó lesz – szólalt meg Elaine. *Ennek itt a vége.* Az akarat-erő még soha nem volt ennyire fontos. Próbált a munkahelyén lévő patrióta poszterekre gondolni: **ÖNMEGTAGADÁSSAL NYERJÜK MEG A HÁBORÚT.** Ami rendben is van, amikor vaj nélküli sült krumpliról beszélünk. Viszont, ha egy ilyen férfiről van szó, akkor már korántsem olyan egyszerű.

– Pont itt?

– Igen.

Capa rámutatott az állomás előtti hatalmas kráterre, amit csak nehezen lehetett kivenni a sötétben.

– Pont itt élsz? – Kérdőn felvonta egyik bogárszemöldökét. Bosszantóan vonzó volt.

– Azt mondtam, itt jó lesz! – csattant fel Elaine.

A Blitz alatt Andrew Bonar Law szobra összerogyott, és magával ragadta Mrs. Holcombe-ot is a tolószékében. Elaine egész nap próbálta lecsillapítani az asszony lányait, akik arra vártak, hogy egy nagynéni értük jöjjön Nottinghamból. Szörnyű volt. Másnap este írásos figyelmeztetést kapott a munkahelyén, engedély nélküli késés miatt.

– Kellemes környéknek tűnik.

Elaine nem tudta eldönteni, hogy Capa viccel vagy sem.

– Megjárja.

– Egy könyvesbolt, mint szomszéd? Lehetne rosszabb.

Elaine bólintott.

Amikor feljött a metróból egy hosszú munkanap után, és megpillantotta a táblát, hogy „Elsötétített esték – vigyen haza néhány könyvet!”, tudta, hogy biztonságban van. Gyakran hazavitt néhány könyvet, mert Mrs. Marriot, a WHSmith boltosa – most, hogy a fivére és a fia harcoltak – rendkívül nagylelkűen osztogatta őket. Mrs. Marriot áldott jó lélek volt. Nem csak akkor állt a Parker testvérek mellett, amikor Elaine édesanyját megölték, de akkor is, amikor az apjuk elhagyta őket. Elaine-nek sejtelme sem volt, mihez kezdene az asszony nélkül.

És Mrs. Marriot megértette – amit oly sokan nem –, hogy bár Elaine manapság minden ízében hivatalnoklánynak tűnt, szépen felpiperézve, még mindig küszködött a lakbérrel. És a rezsivel. Mrs. Marriot javasolta, hogy ha Elaine óvatosan bánik a könyvekkel és magazinokkal, olvasás közben nem töri meg a gerincüket, nem ejt rajtuk egyetlen kávéfoltot sem, akkor másnap reggel visszahozhatja a könyveket, és senki sem tudja meg. Elaine óvatosan és gyorsan olvasott. Úgy sikerült megóvnia a könyvek gerincét, hogy még a lakásban is hordta a Clive-től kapott, drágának látszó kesztyűjét, a kávéfoltokat pedig úgy kerülte el, hogy soha nem ivott olvasás közben.

Mrs. Marriot tökéletes földszinti lakó volt... nem úgy, mint a főbérlőjük, Mrs. Perry, aki a harmadikon lakott, és mindenbe beleütötte az orrát. Mrs. Perry klasszikus „minden lében kanál” volt, ugyanolyan fontoskodó, mint Mrs. Dill a munkahelyén, de iskolázottság, empátia, jó modor és fontos feladatok nélkül.

A közeli ajtóban kabátba bújt pár ácsorgott. Elaine remélte, hogy Robert Capa nem vette észre őket, remélte, hogy nem tesz megjegyzést, de ki ne venné észre azt a női magassarkút és a fényesre dörgölt férficipőt? Szerencsájük volt, hogy Clive, a szarka nem járt arra.

Robert Capa, a hadifotós teljes fogsorát kivillantva mosolygott. *Milyen nagy a fogad, Farkas úr.* Elaine ideges volt. Capa fogai elefántcsont zongorabillentyűkre emlékeztették.

– Kivel beszélgettél a pub előtt?

Elaine felvonta a szemöldökét.

– Ahhoz semmi közöd!

– Nagyon hasonlított rád.

– Jó a szemed.

– Szóval akkor ő nem a barátod?

– Az öcsém. Kettő van: Clive és Alan – tette hozzá Elaine, bár az „Alan” szó a torkán akadt.

– Jó.

Elaine úgy érezte, elveszik Robert Capa pillantásától. Nem bírta a csendet, sosem bírta (és két öcs mellett ez alig fordult elő).

– Miért jó?

Ostoba, áruló szíve zakatolt.

– Mert szeretnék randevúra hívni valamikor, Miss Elaine, aki valahol ennek a kráternek a környékén él.

Ahogy beleszívott a cigarettájába, Elaine kissé visszanyerte az önuralmát. Vagy legalább annak az illúzióját, hogy ura a helyzetnek.

– Nem hiszem. Clive nem a pasim, de... nekem... igazából van valakim.

Elaine el sem hitte, hogy azt mondta, „van valakim”. Ez olyan régimódi dolog volt, amit Mrs. Dill mondana.

Justinra gondolt, ahogy ott gubbaszt a keskeny ágyán a barakkban (Elaine nem járt ott, de el tudta képzelni). Eszébe jutott a fiú siltes sapkája, fogkrémillatú lehelete. Az anyja iránti odaadása. A családja nagy vagyont szerzett cigaretaautomatákból, és Justin Elaine-ért is tenni akart valamit. Amint a háború véget ér, gondoskodni fog róla, hogy soha többé ne kelljen küszködnie. Valószínűleg el fognak költözni Dél-Londonból. A fiú még a fogait is megcsináltatja majd.

– De köszönöm, hogy hazakísértél. És a táncot is. – Elaine az-
zal az önuralommal és akaraterővel beszélt, amiről mindenki azt
mondta, megnyeri Angliának a háborút.

Robert Capa meglepettnek tűnt, de úgy zabolázta meg a vo-
násait, mintha egy övcsatot igazítana meg. Elaine arra a sok nőre
gondolt a pubban, akik itták a rózsaszínű ginjüket, és remény-
kedve szegezték Capára a tekintetüket.

– Minden gond nélkül találsz majd más táncpartnereket.

– Hát, legyen! – Capa szája a másodperc törtrészig megfe-
szült, aztán újra meleg mosolyra húzódott. – Olyan nőnek tűnsz,
aki tudja, mit akar.

Ez a megállapítás még soha nem hangzott el Elaine-nel kap-
csolatban; mindenesetre tetszett neki.

– Az vagyok.

– Nem próbállak rávenni, hogy gondold meg magad.

– Remek!

– Bár szívesen megismerném Bettie Page-et...

– ISTEN VELED!

Capa megfordult, hogy induljon. Elaine nem látta, hogy még
mindig mosolyog-e vagy sem. Utána akart kiáltani. Elutasította
őt, amikor semmire sem vágyott jobban, mint hogy egy kabát alá
bújjon vele valamelyik üzlet beugrójában.

2. FEJEZET

SPANYOLORSZÁG

2016. JÚNIUS, ELSŐ NAP

Az embert a hőség csapja meg először. Az összetéveszthetetlen idegensége. Régen imádtam ezt a száraz, poros mediterrán hőséget. Most már tudom, hogy naptejet kell kennem pre-menopauzás arcomra, hogy anélkül jussak el a géptől a csomagkiadóig, hogy kivörösödve verejtékeznék.

Még mindig remegek a repüléstől. Nem volt olyan szörnyű; csak szorongok miatta, ez minden. Jelenleg nagyjából minden miatt szorongok. A turbulencia alatt nem igazán csillapította a félelmeimet a légiutaskísérő visítása, hogy „A fenébe is, essünk túl rajta!”

Tömeg van az érkezési csarnokban. Egy boldog nagypapa átbújik a védőkorlát alatt, hogy harsányan üdvözljön két lányt. Felkapja őket, hosszú, vékony lábaik kalimpálnak. Tinik lödörögnek mindenfelé, akik nagyon hasonlítanak Harryre. A fejhallgatóik zsinórjai összegabalyodnak, az tartja őket életben. Nyaralók húzzák maguk után a bőröndjeiket, gondolatban valószínűleg már utaznak. Fehérek, sápadtak, szandálosok, övtáskások. Amikor húsz évvel ezelőtt kísértél az érkezési csarnokból, úgy tettem, mintha én lennék Olivia Newton-John. Most azt kívánom, bár én lennék a láthatatlan asszony.

Egy kartonpapírra ráfirkantották, hogy „JENNIFER taxi-szolgálat”, és mögötte két alacsony, nevető idős hölgy: anyu és Barbara néni.

Klassz, hogy úgy várnak a reptéren, mintha fontos személy lennék, és megkönnyebbülés, hogy nem kell taxira vagy buszra vadásznom. Odasietek, megpusztilom őket, közben majdnem eltaposom anyu málnaszínűre festett lábujjait.

– Vigyázz! – nyikkan.

Azt mondja, olyan táblát akart, hogy „Isten hozott a diliházból”, de Barbara néni nem hagyta. Anyu mindig ünneprontónak állítja be Barbara nénit. Egyáltalán nem az; csak komolyabban gondolkodik, és kevesebbet iszik. Mindig is imádtam a nénikémet. A hetvenes években a nők felszabadításáért küzdő aktivista volt, és két évet a Greenham béketáborban is eltöltött, míg a térde be nem krepált a sok ülősztrájktól. Felforgató, bizonytalan befolyással volt a korai életemre; istennek legyen hála érte!

– Csodásan festesz! – dicsér. – Micsoda szuper kalap!

Tudtam, hogy Barbara néninek tetszeni fog. Úgy vettem, hogy félig-meddig ő járt a fejemben. Nagy szalmakalap, olyan, mint egy álca. Remélem, más ember leszek, ha viselem. Talán valaki, aki jól bírja a forróságot. Ki ne nézne ki jobban egy olyan kalapban, amiben szinte semmi nem látszik az arcából?

Mindketten végigmérnek, és nem említik a nyilvánvalót: a súlygyarapodásomat. Bár anyu később biztosan megjegyzi. Ő nádszálkarcsú; ha magától nem az, akkor tesz róla. Cserébe én is végigmérem őket. *Tényleg zsugorodnak?* Mintha valaki túl magas hőfokon mosta volna ki őket.

Anyu keze a könyökömön, ez a hírhedt elkormányzó mozdulata.

– Na, gyere! Matthew a kocsiban vár.

– Nem akart fizetni a parkolásért?

– Hát, tényleg hatalmas rablás. – Anyu védi az aranyifjút, mint mindig.

Elnyargalunk a könyvárusok és kávé pultok mellett. Cuki egyenruhát viselő nők irányítják az embereket az autókölcsönzőkhöz, férfiak cigarettáznak az épületben, kezükben babaházba illő

kávés poharakkal. A forgóstandokon az angol újságokkal szemben túlerőben vannak a spanyol és német lapok.

Matthew mindig is azt akarta, hogy jöjjenek el látogatóba, de az elmúlt néhány hónapban egyre hajthatatlanabb lett, még azt is felajánlotta, hogy fizeti a repjegyemet (nem fogadtam el). Gisela elutazott jogát oktatni – ezt néhány havonta megtette –, és Matthew azt mondta, jöjjenek akkor, amíg Gisela összezsomózza magát. Miért ne? Anya, Derek és Barbara néni is eljön. Mind együtt leszünk. Egy pihentető családi nyaralás. Ez nem jellemző a családjunkra vagy Matthew-ra – az együttlét nem szokásos nálunk –, úgyhogy ahogy kísértáltunk a légkondicionált hűvösből a forróságba, megkérdezem anyát, hogy igazából mi folyik itt.

Anyu semmit sem tud. Matthew és Gisela jól megvannak, a lányok jól vannak. Matthew-nak nincs új munkája, vagy ilyesmi... nem tudja, mi lehet. Átfut az agyamon, hogy talán Matthew beteg, de amikor a kocsi megáll, és négy év után először meglátom őt, azonnal elvetem a gondolatot: tükrös napszemüveg, fehér ing, leburnult nyak, kócos ősz haj: a fivérem maga a középkorú egészség.

Matthew a kocsiban vár, míg a hetvenegy éves anyánkkal nagy nehezen kinyitjuk a hátsó ajtót.

– Mi tartott ilyen sokáig? – kérdezi, és nem tudom, hogy a mai napra céloz, vagy úgy általában.

Anyu beszáll Barbara néni mellé. Tiltakozni kezdek.

– Anyu, kérlek, ülj előre!

– Mind tudjuk, hogy te rosszul leszel.

A fivérem sandán néz rám. Lehet, hogy egy ideje nem láttam az arcát, de nagyon és nyugtalanítóan ismerős. Olyan, mintha egy furcsa tükörbe néznék a vidámparkban. Az arca barnább, vékonyabb, hosszúkásabb és szőrösebb, de ezen kívül az enyém.

– Jól nézel ki!

– Úgy érted, kövéren?

Ahogy odahajol, hogy arcon csókoljon, csillog a szeme.

– Te mondtad, nem én. Na, mi ez a nevetséges izé a fejedben?

Matthew háza úgy terpeszkedik a hegy tetején, akár egy erőd. Elriasztja a portyázó hordákat. Azt meséli épp, hogy Giselával már két éve laknak itt, és nem is lehetnének boldogabbak.

– Érzed ezt az illatot?

A pénzét?

– Levendula – mondom.

– Aha. Azt mindig is szeretted, ugye? – Matthew állítja, hogy mindenre emlékszik a gyerekkorunkból. Én meg azt, hogy hamisemlék-szindrómája van.

Nagy vörös kőből épült ház. Nem, nem nagy, *hatalmas*.

– Nincs lépcső – közli Matthew büszkén.

Van medence, hosszú, csillogó kék téglalap, mint egy hollywoodi filmben. Persze nem hoztam fürdőruhát. Egyáltalán nem hoztam megfelelő ruhákat. Angliában szürke, nyomorúságos idő volt. Amikor csomagoltam, hiányzott belőlem a fantázia vagy az előrelátás, hogy eszembe jusson, itt talán más a helyzet.

– Olimpiai méretű – jegyzi meg Matthew.

– Mert olimpikon úszó vagy? – kérdezem csípősen.

Matthew könnyedén a karomra csap.

– Sosem változol.

– A víz meleg?

– Giselával nem úszunk sokat. – Hátrasimítja dús haját, és gyanítom, hogy a drága hajszárítás az oka. – A vendégeknek van. És a lányoknak – teszi hozzá.

Matthew-nak két lánya van: az idősebb, Kate Madridba jár egyetemre: angol és német irodalmat hallgat. Alyssia itt van valahol. Ahogy bemegyünk, Matthew szólogatni kezdi, mire előbukkan a hosszú folyosóról nyíló tizenegy ajtó egyikén.

– Helló! – köszön vonakodva.

– Helló, Alyssia! – üdvözlöm lelkesen. Szeretem mások tinnédzserjeit. Alacsony, a haja sötét és vékony szálú, fel sem néz az iPadjéből. Próbálok nagynénisen viselkedni, és a suliról kérdezem. Barátokról. Könyvekről. Sportok? Megint iskola. Sokszor mondja, hogy „jól”. Szégyenlősebb, mint régebben, de ez normális ebben a korban, legalábbis az én Harrym is ilyen.

A középiskolában teknősök lesznek: visszabújnak a páncéljukba. A héten megpróbálom kicsalni onnan.

Matthew a könyökömnél fogva elvezet, ugyanúgy, ahogy anyu szokta. A lépteim hangosan kopognak a kőpadlón.

– Megmutatom az edzőtermet.

– Nem kell.

– Talán használni akarod.

Én azt hallom, hogy *használnod kellene*. Most én húzok rá Matthew karjára.

– Kösz!

Matthew elmegy, hogy ellenőrizzen valamit munkaügyben. Anyu eltűnt az egyik diófa ajtó mögött. Barbara néni a konyhában teát készít. Van egy hatalmas, ipari kávéfőző, de túl bonyolult ahhoz, hogy használja, legalábbis ezt mondja.

– A hideg italok odabent vannak – biccent egy másik, ugyanolyan diófa ajtó felé. Valamit feltart: apró szemcsék egy világos színű hálóban.

– Most kávéfilterek vannak, Jen. Elhiszed ezt?

– Döbbenetes! Matthew-ról soha nem gondoltam volna. Megváltozott.

Ezen mindketten felnevetünk. A nénikémmel úgy érzem, semmennyi idő nem telt el, hogy utoljára találkoztunk. A kapcsolatok mindig könnyed és természetesek voltak. Amikor koncertekre vagy programokra mentem Londonban, nála aludtam. Volt egy aprócska lakása egy magas tömbházban, ahol az ablakok elé és a kihúzható kanapéra színes kendőket aggatott.

– Igazából hogy vagy?

Annnyira kedves a hangja, hogy majdnem megtörök. *Ne légy kedves, ne légy aranyos! Nem tudom elviselni!*

– Megjárja. – felelem. – Te?

Rám veti magát, és magához szorít. Majdnem egy fejjel magasabb vagyok nála. Biztosra veszem, hogy régen nem így volt. Ritkás haja naptej illatát árasztja.

Hónapok teltek teljes kínban. Előtte meg rémülettel és zavarodottsággal. Szóval, ha ezeket összeadjuk, joggal mondhatjuk, hogy már jó ideje pocskéul vagyok.

– Harry hogy van?

– Egész jól.

– Van rá esély, hogy Paullal kibékültök?

– Nem tudom... nem hiszem – suttogom bele a hajába.

Februárban Harry megtalálta az üzeneteket Paul telefonján. Három napig tipródott, aztán szólt nekem. Elszabadult a pokol, és... hát... most itt tartunk.

– Biztosan nehéz.

Az. És most küzdök vele, hogy nem is lesz könnyebb. Paullal nem oldottunk meg semmit. Úgy tűnik, nem jutottunk – nem, én nem jutottam előrébb ahhoz képest, ahol februárban tartottunk. Mélységesen szégyellem magam, hogy tovább kellene lép-nem, mindenki szerint már túl kellene lennem a dolgon, de nem így van. Közel sem. Még mindig szeretem Pault. Még mindig vissza akarom kapni. Ő... ő volt életem szerelme.

Paul azt mondja, nem tudja, mit akar.

Kit. Nem tudja, *kit* akar.

Tanácsadóhoz jár hetente egyszer – vagy ha válságban van – kétszer. Hatvan font egy ülés. Sophie, a tanácsadó néha mellett áll, legalábbis nekem úgy tűnik az alapján, amit Paul mesél, de máskor a nő eltökélten Paul-párti. Azt hiszem, ő az, aki a pénzt adja, meg hasonlók. Régebben azzal viccelődtem, hogy hárman vagyunk a házasságunkban – ő, én és Sophie –, de valójában háromnál sokkal többen. Kezdjük azzal a sok nővel, akiknek üzeneteket ír.

Barbara néni kitölti a forró vizet, és megkeveri a filtereket. Nem találunk szemetest ezen a makulátlan helyen, úgyhogy a nénikém lázadón egy ott felejtett csészealjra teszi.

– Harry nem akart eljönni?

– Nem. *Miért akarna?*

– Kivel van?

– Paul vele van a házban.

A nénikém meglepettnek tűnik.

– Akkor Paullal még közel álltok egymáshoz?

– Igen – szegem fel az állam –, közelebb, mint valaha.

A nagynéném szkeptikusan néz rám.

– Harry érdekében – teszem hozzá. Sophie, a tanácsadó nagyon szereti, ha barátságos közöttünk a viszony.

A hortenziákat és iszalagokat csodálom a kertben. Barbara néni úgy mesél nekem minden növényről, mintha régi barátoknak mutatna be. Itt minden bujának és gondozottnak látszik, és a nagynéném elemében van. Emlékszem a kis zöldikéire a régi lakásában és az ablakpárkányán sorakozó kaktuszokra. Elmeséli, hogy Matthew-nak van egy embere, aki heti kétszer eljön.
Naná.

Hátul, a teraszon ott a mostohaapám, Derek: virágos ing, pirosposzsgás bőr, húst süt a grillen. Most kellene emlékeztetnem rá, hogy vegetáriánus vagyok? Anyunak többször említettem, de mindig úgy éreztem, hogy nem igazán figyel oda. Megacélozom magam, és odamegyek Derekhez.

Egy szívsebész precizitásával vizsgálja a csirkecombok megfetedett külső oldalát. Hatalmas csipesz van nála.

– Lám, lám, lám – kezdi – ni csak, ki van itt?

– Haha!

– Már ideje volt, hogy meglátogass minket, nem?

Na, tessék!

– Tudod, te is bármikor eljöhetsz látogatóba hozzám és Harryhez.

Derek leejt egy csirkecombót a földre, aztán visszateszi a grillre.

– Öt másodperces szabály?

– Ezt nem láttad.

Anyu és Derek is Spanyolországban él, a völgyben szétszórt városok egyikében: egy kis lakásuk van, a medencéjük pedig közös. Derek ingatlanokkal foglalkozik. Nyugdíjas britekkel üzletel.

Matthew először Dereknek kezdett dolgozni, de ő most inkább a dolgok fejlesztési oldalát viszi, bármit is jelentsen ez. De ezen a héten anyu és Derek is itt maradnak, úgyhogy mind együtt lehetünk, és ami még fontosabb, mindannyian ihatunk. Ha az ember nem ihat, akkor mégis mihez kezd?

Végtére is itt annyi hely van. Nekünk, hatunknak még csak észre sem kell vennünk egymást. A házban nyolc hálószooba van; nyolc! Úgy tűnik, Gisela szeret sok embert vendégül látni, csak nem Matthew családját.

– Bárcsak Paul láthatná ezt a helyet! – jegyzi meg anyu. – Csodálatos, nem?

– Gyönyörű!

– Nagyon tetszett volna itt neki. Lemarad róla.

– Az az ő baja.

Amikor Paul először költözött el, hogy megtalálja önmagát, teljesen kiborultam. Nem tudtam dolgozni. Nem tudtam aludni. Nem voltam képes semmire. Felhívtam anyut, és könyörögtem neki, hogy jöjjön el hozzánk. Még életemben nem éreztem magam ennyire egyedül.

– Matthew-nak is szüksége van segítségre, Jen – közölte erre. – Tudod, Gisela megint elment. Minek is nevezik? Elvonulásnak, ugye? Mindig elvonul ide vagy oda.

– Csak a hétvégére, anyu. Csak hogy pár órát Harryvel tölts? *És velem?*

– Meglátjuk.

De sosem láttuk meg.

Barbara néni péntek óta van itt. Néhány éve otthagya Londont, és Skóciában él az élettársával, Nelsonnal. Nelson tizenöt évvel fiatalabb nála, és anyáék két évig nem beszéltek emiatt. Most egyszerűen Nelsonról nem beszélnek.

Barbara szeretne ellátogatni Granadába, de úgy tűnik, senki más nem akar csatlakozni.

– Te ugye elkísérsz, Jen?

– Arab város – közli Derek. – Elegen akarnak bejutni onnan ide. – A távolban csillogó Földközi-tengerre mutat. Olyan, mintha valaki temérdek gyémántot szórt volna egy kék papírlapra.

– Persze – mondom Barbara nélinek, inkább csak azért, hogy felhúzzam Dereket. Annyira nem ég bennem a vágy, hogy elmenjek Granadába. – Tervezzük meg!

Azt mondom nekik, hogy kicsomagolni megyek a szobámba, de valójában szabadulni akarok tőlük. *Őt másodperces szabály.* Rám tör a klausztofóbia, úgy érzem, bekerítettek. Megint nyolcéves vagyok, dacosan tekintek Derekre, a betolakodóra. Az anyuval kapcsolatos érzéseim ambivalensek.

Hazatelefonálok, de senki sem veszi fel. Üzenetet hagyok, azt mondom, aggódom Puskin miatt: *kapott enni?* Nyilván jobban aggódom Harry miatt, de ő utálja, amikor én – ahogy ő mondja – túlféltem őt.

– *Tizenhét* vagyok, anya!

Harry és Paul általában nem szeretik felvenni a telefont, de a vezetékes készüléknek olyan kiakasztó a csörgése, hogy ha az ember ott van, valahogy *muszáj* felvennie.

Nem veszik fel.

Üzenetet írok Harrynek.

– Kérlek, vedd fel, vagy aggódni fogok!

Nuku.

Bár Harry beleegyezett volna, hogy elkísér, de azt is akartam, hogy több időt töltsön Paullal; közelebb kell kerülniük egymáshoz. Sophie, a tanácsadó is így gondolta.

Nézem anyámat és Dereket, és tudom, hogy Sophie valószínűleg azt tanácsolná, hogy nekem is időt kellene töltenem a szüeimmel. Egyáltalán nem állunk közel egymáshoz.

Az évek alatt egyre távolabb sodródtam a családomtól. Ha egy, a Földtől elszakadt asztronauta lennék, akkor anya lenne a földi irányítás, aki a barátjával cseveg a fantasztikus koktélról, amit Matthew-val Costa del Maron fedeztek fel. Ananász és citrom.

– Nem gondolnád, hogy passzolnak egymáshoz, pedig de! – mondaná, miközben nekem elfogy az oxigénem.

Nos, ez a hét ugyanolyan jó, mint bármelyik másik, hogy magamra vonjam a földi irányítás figyelmét.

Ez az a fajta ragacsos hőség, ami kiszívja az emberből az élni akarást. Az a fajta ragacsos hőség, amikor az ember csak ilyesmit tud elképzelni. Derek grillez nekem egy csöves kukoricát, amit spanyol krumplival fogyasztok el. A csomagolásán egy medve van, ami remekül szórakozik. Derek azt mondta, nem tudta, hogy „átálltam” vegetáriusnak. Úgy tűnik, Alyssia is.

– Ez a... Paul dolog óta van? – kérdezi.

– Hát, most nyáron lesz hat éve – felelem, mire úgy bólint, mintha megerősítettem volna, amit gondolt.

Ebéd után az anyám fel-alá kezd járkálni, odébb húzza a nyugágyat, hogy elmeneküljön az árnyék elől. Szereti, ha süti az arcát a nap. Fehér nadrágot és fehér pólót visel, ami elég bátor húzás egy kerti sütögetéshez. A korához képest jól néz ki; bármilyen korhoz képest. Vonzó, aranyló vörös haj, vonzó aranybarna bőr. Az emberek azt mondják, jók a csontjai. Évek óta együtt vannak Derekkel. A pasi volt apa legjobb barátja.

Anyunál legyező van; olyan, amelyet a flamencotáncosok használnak, csipkés berakással. Tudom, hogy az én kezemben csak öt percig bírná. Anya ezzel ellentétben nagyon óvatosan bánik a tárgyakkal. Mindig is így volt.

Alyssia a medencében ül a gumi karosszékén – Matthew a trónjának hívja –, a telefonját babrálja. A lábfeje fehéren ragyog a vízben. Odaintek neki, ő visszamosolyog, ennek örülök. Aranyos lány. A medencében még ott egy felfújt delfin is – nem, egy cápa –, és két labda, amik ugyanolyan lustán hevernek a víz felszínén, mint mi. Anya és Derek elfoglalták a napozóágyakat, az égvilágon mindenütt törölközők vannak, de nekem egy se jut, hogy ráüljek.

Derek hason fekve olvassa az újságot, anyu pedig közönyösen legyezi a férfi hatalmas, vörös nyakát. Anyu szerint Derek ragad, mint a légyapír.

Matthew pohárral a kezében jön ki. Rámosolygok a kisöcsémre. *Ez jó lesz.* Szükségem volt egy kis szabadságra, hogy távol legyek Paultól, és attól, hogy megpróbáljam rávenni, engem válasszon. Úgy érzem, az elmúlt néhány hónapban bazári majomként mindent megtettem, hogy olyan feleség legyek, amelyet akar. Most lazíthatok, és kicsit önmagam lehetek. Sikerülni fog.

– Idilli itt, Matthew, de tényleg! – mondom.

Óvatosan leteszi a sörét.

– Híreim vannak.